

پیشگفتار

آموزش و پرورش کودکان و دانش‌آموزان دارای آسیب شنوایی در ایران از سال ۱۳۰۳ با همت، درایت و پشتکار بی‌مثال مرحوم جبار باغچه‌بان در دوره‌ای شروع شد که آموزش رسمی کشور هنوز در دوران طفولیت خود بود. ادامه و گسترش کار با همراهی متخصصانی توأم شد که اگرچه تعداد آنها قلیل بود، ولی به واسطه تجربیات عملی‌ای که از آموزش ناشنوایان در کنار باغچه‌بان اندوخته بودند و همچنین دوره‌هایی که در کشورهای صاحب تجربه در این زمینه به دست آورده بودند، بسیار مفید واقع شدند. در این میان باید به زحمات و تلاشهای بزرگانی همچون ثمینه باغچه‌بان، محمود پاکزاد و مرحوم استاد حاج‌علی‌اکبر و جمشید پیرنظر اشاره کرد. متأسفانه در سالیان اخیر توجه کافی به تربیت علمی کسانی که در زمینه آموزش و پرورش ناشنوایان فعالیت می‌کنند، صورت نگرفته است و حتی بعضی از افراد با وجود نداشتن حداقل بضاعت علمی و عملی، فقط از بد حادثه به امر آموزش این عزیزان پرداخته‌اند. از سویی، مراکزی که به تربیت متخصص در این زمینه می‌پردازند خود فاقد مدرسان واجد صلاحیت و منابع کارآمد و تخصصی‌اند. مشکلی که صرفاً با پژوهش، ترجمه و تألیف منابع کارآمد و اعزام دانشجویان به کشورهای پیشگام در آموزش ناشنوایان، می‌توان به حل آن امیدوار بود.

اما مخاطبان این کتاب، دانشجویان رشته‌های آموزش و پرورش، علوم تربیتی کودکان استثنایی و همچنین دانشجویان تربیت معلم ناشنوایان‌اند. در این کتاب که شامل نه فصل است، سعی کرده‌ام مطالب را به گونه‌ای تنظیم کنم که خواننده با تاریخچه آموزش ناشنوایان و روشهای ارتباطی، ویژگیهای شناختی و ارتباطی کودکان ناشنوا و مداخلات توانبخشی و روان‌شناختی مورد نیاز این کودکان و خانواده‌های آنان آشنا شود.

دکتر سعید حسن‌زاده